

SKP 1928-29 i dokument

Innehåll

Inledning.....	1
Resolution om Sveriges KP:s politik.	2
Telegram till Kilbom. Ankom Stockholm den 24 juli 1929	4
Kommunistiska Internationalens E. K:s öppna brev till Sveriges Kommunistiska Parti.....	4
För partiets enhet! För Kominterns linje!.....	11
EK-representantens tal på SKP:s utvidgade CK-plenum den 18 oktober 1929.....	15
Appell från E. K:s presidium.....	18
Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté hälsar åttonde partikongressen	20

Inledning

I denna samling ingår dokument som rör SKP:s partisprängning 1929.

För en beskrivning för utvecklingen under perioden, se Bernt Kennerströms artikel ”Sprängningen av Sveriges Kommunistiska Parti 1929” i *Zenit* nr 23/1971 (som ingår i [Zenit om SKP/VPK – en artikelsamling](#)).

För att tränga in djupare i problematiken kring denna partisprängning (och dess konsekvenser), se

B. Kennerström, [Mellan två internationaler - Socialistiska Partiet 1929-1937](#)

H. Blomquist, [Gåtan Nils Flyg och nazismen](#)

Resolution om Sveriges KP:s politik.

Med anledning av Kominternexekutivens IX. plenum tog landssekreteriatet för Skandinavien* tillfälle att ta ställning till de under detta sekretariat stående partiernas politik. Vid bedömandet av det svenska partiets politik kom sekretariatet till följande beslut:

1. Sedan partiets stora kris (partiets klyvning, orsakad av Höglunds och hans anhängares uteslutning) har partiet (centralkommitté och medlemmar) fört i allmänhet en riktig och konsekvent proletär politik och genomfört ett stort revolutionärt upplysningsarbete inom det svenska proletariatet. Detta riktiga bolsjevistiska arbete har genom rensning i leden från småborgerliga, dels reformistiska, dels skenradikala element tillfört partiet tusende revolutionära arbetare på dessa tre år. Partiet har vuxit från 7000 medlemmar år 1924, till 16000 medlemmar i början av år 1928. Partipressen, som 1924 var hotad till sammanbrott, kunde inte bara hållas vid liv, utan av egen kraft kureras så att den nu idag är livskraftig. Partipressens läsekrets har tredubblats, litteraturförsäljningen är fyra gånger så stor som 1924 osv.

2. Partiets numeriska utveckling och styrka motsvarar också dess ökade inflytande i den svenska arbetarklassen. Detta framträdde särskilt vid de nu förda stora lönekamperna i gruvorna och i pappersarbetarstrejken och -lockouten. Särskilt kan man tillskriva SKP: s inflytande, att tiotusentals arbetare, enligt våra lösningar, svarade entusiastiskt med generalstrejkens motoffensiv inom alla fack på företagarnas angrepp på en del av arbetarklassen. Partiet har i den pågående stora klasskampen visat, att det är på väg att bli den verkliga ledaren för det svenska proletariatet och förstår att med en riktig bolsjevistisk politik bryta fackföreningsbyråkratins reformistiska och arbetsfredliga politikens inflytande.

Bildandet av en fackföreningsavdelning och ett särskilt fackligt landssekreteriat vid sidan av CK hjälpte partiet att garantera inflytandet och ledningen i den stora strejkrörelsen. Partiet måste sträva efter att nu också vid sidan av alla distrikts- och lokalledningar inom ramen för partikommittéerna bilda särskilda fackföreningsavdelningar, som måste bli till partiets ständiga institution under CK:s och dess fackliga landssekreteriatets ledning.

3. Partiet måste ägna den genom gruvarbetarnas och sågverksindustriarbetarnas offensiv även i örlogsvarven etc, uppkomna aktivitet den största uppmärksamhet, och sätta in dessa rörelser, för att därmed försöka att verkningsfullt understödja de befintliga kamperna, som redan är igång.

I alla dessa proletariatets kamper kommer den reformistiska fackföreningsbyråkratien och ännu mer den med bourgeoisin förbundna socialdemokratin att avslöja sig som kapitalets lönepressare och hjälpare. Partiet måste i denna situation utan förbarmande avslöja reformisternas förräderi och varje halvhet och genom sin kritik påvisa för de breda arbetarmassorna det borgerliga arbetarpartiets (socialdemokraternas) verkliga roll.

4. Vårt partis framgångsrika inträngande i de breda arbetarmassorna med anledning av de aktuella strejk- och lockoutrörelserna måste utnyttjas, för att värva för partiet såväl bland de kämpande som inom den övriga arbetarklassen och framförallt sörja för största möjliga spridning av partipressen. I proletariatets pågående kampers oroliga tider måste hela partiapparaten, alla partiinstanser samt alla partimedlemmar utveckla den högsta grad av initiativ och värningskraft. Särskilt måste i förbindelse med arbetarnas kamper ett arbete genomföras för partibasens breddande, för grundande av nya lokalgrupper - särskilt i distrikt som hittills ännu varit otillgängliga - för förstärkningen av de bestående medlemmarna och

* Kommission upprättad av Exekutivens presidium.

utbyggandet av våra förbindelser i industri och företag, som vi hittills ännu inte eller bara bristfälligt har behärskat. Detta värvnings- och uppbyggnadsarbete av partiet måste genomföras oavbrutet under hela kampens varaktighet.

Partiet ska såvitt möjligt efter rörelsens avslutande leda över dess samtliga initiativ in i en större värvningskampanj, i vilken kampens alla erfarenheter ska framläggas från hela arbetarklassens allmänna klasskampsståndpunkt, varvid samtidigt lösningen av de sociala problemen från vår kommunistisk-leninistiska ståndpunkt påvisas. Denna stora värvningskampanj ska om möjligt användas som upptakten till parlamentsvalet.

Kampanjen till parlamentsvalet måste i första hand vara den bredaste och starkaste upplysningskampanjen om vara mål och grundsatser bland svenska folkets verksamma massor varvid inga slags medgivanden till parlamentariska spekulationer om "arbetarpartiernas majoritet" och andra illusioner får göras. Vid listsammanslutning, som kan ingås med socialdemokratin, måste partiet gentemot SAP i sin politik och kritik framträda fullkomligt självständigt och utan varje kompromiss och utan varje eftergift åt de efterblivna arbetarskiktens eller småborgarkretsarnas "känsla". Härvid måste partiet förklara för de breda arbetarmassorna socialdemokratins roll i hela dess politik och dess förflutna som borgerligt regeringsparti. Likaså måste visas, hur det bland socialdemokratiska arbetarna visar sig en radikal vänsterströmning, som fångas upp av sluga bedragare, som Engberg och renegaten Höglund bl.a. Dessa "vänster"ledares roll består däri att hålla fast de radikaliserade arbetarna och förhindra deras avmarsch till den revolutionära förtruppen, till SKP.

Ju mer rätlinjigt och fast vårt parti kommer över i valkampanjen ur den nuvarande riktiga politiken i den sociala rörelsens klasskamp, desto större kommer de breda arbetarmassornas förtroende att vara, vilka följt partiet i denna kamp.

5. Partiet har under loppet av sitt arbete av olika anledningar ofta använt den av Komintern rekommenderade enhetsfrontstaktiken. Den riktiga användningen av denna metod för vinnande av breda arbetarmassor har också delvis fört partiet till redan nämnda resultat.

Partiet har emellertid gjort några fel vid användandet av enhetsfrontstaktiken, vilka Komintern måste påpeka för undvikande av sådana fel i framtiden. Sådana fel var:

a) Med anledning av antikrigskampanjen skrev partiet och KUF [Kommunistiska ungdomsförbundet, *MF anm.*] under på ett upprop med syndikalisterna, anarkisterna och andra organisationer, som mot våra grundsatser och kampmetoder mot krigsfaran och den bolsjevistiska lösningen mot imperialistiskt krig, innehöll formuleringar och lösningar av pacifistisk och illusions-småborgerlig karaktär, som är allt annat än proletariats verkliga kampmedel mot det imperialistiska kriget.

KUF:s CK har, efter att KUI [Kommunistiska ungdomsinternationalen, *MF anm.*] hade fastställt felaktigheten i underskrivandet av detta upprop, erkänt detta fel. Partiets CK håller likväl genom majoritetsbeslut fast vid sin tidigare ståndpunkt. C K-majoritetens invändning, att eftergiften i manifestet var nödvändig, för att inte bringa aktionen till misslyckande, kan inte godkännas.

Enhetsfronttaktiken kan inte genomföras på kompromisser och eftergifter på våra principiella grundsatsers område. Vår politiks styrka i enhetsfrontstaktiken ligger just däri, att våra grundsatser ligger i arbetarklassens mest fundamentala intresse. Genom att lägga dessa grundsatser till grund måste de andra proletära organisationerna under arbetarmassornas tryck göra gemensam sak med oss och på så sätt möjliggöra enhetsfrontstaktiken ovanifrån, eller detta masstryck är, inte förhanden, då erbjuder sig tillfället att avslöja övriga organisationers småborgerliga illusioner som arbetarfientliga och skadliga. Ett prisgivande eller förtigande av våra grundsatser i sådana fall döljer den stora faran, att t.o.m. inom partiet odla och föredraga

småborgerliga illusioner. Partiet måste erkänna dessa faror och undvika sådana fel i framtiden.

b) I några kommuner sammanträder i regel våra kommunalnämndsfraktioner med socialdemokratins fraktion gemensamt som arbetarpartiernas fraktion”. Sådana fasta förbindelser med ett borgerligt arbetarparti är otillåtet. Det kan från fall till fall vara nödvändigt och ändamålsenligt med ett samgående med socialdemokratien och andra borgerliga partier, det måste emellertid ske under kommunisternas politiks fullkomliga självständighet och fullkomlig kritikfrihet av den socialdemokratiska politiken och får inte antaga någon slags gemensamhetskaraktär med socialdemokratins politik. Försvaret av en sådan inopartipolitik med återopande av enhetsfronttaktiken är falsk och skadlig.

6. Partiet har i frågan om ryska oppositionen antagit en riktig ståndpunkt. Dock kom det härvid till några betänkliga vacklanden och i partiets centralorgan syntes en artikel, som kunde åstadkomma oklarhet. Partiet har lyckats övervinna dessa vacklanden. Såvitt oklarheter ändå skulle vara förhanden, måste dessa undanröjas genom upplysningsarbete.

7. Komintern är av den uppfattningen, att i SKP, vilket genom sin framgångsrika och riktiga politik kommer att avlägsna och övervinna dessa tillfälliga fel och brister, bör CK föra öppnare diskussioner för att fastare och enhetligare kunna uppfylla partiets vid nuvarande tidpunkt så stora och mångsidiga uppgifter med framgång. SKP:s hittillsvarande framgångar är bevis på att partiet har nått mognaden och kraften, att man av det kan vänta sig lösningen på de stora proletära uppgifterna.

Telegram till Kilbom. Ankom Stockholm den 24 juli 1929

Vi beklagar mycket att du inte kunde vara närvarande här vid behandlingen av den svenska frågan, ty lösandet av denna fråga är denna gång av yttersta vikt för partiet. Därför måste vi uppskjuta det slutgiltiga utarbetandet av det öppna brevet ett par veckor för att få höra din mening om innehållet. Den återvändande svenska delegationen kommer att informera dig. Om din hälsa på något sätt tillåter en resa så kom hit på ett par dagar i början av augusti. Om det emellertid är absolut omöjligt, så skriv omedelbart din mening om den viktigaste skiljepunkten. Längre uppskjutande (till september) kan presidiet inte mer tillåta. Det är ju möjligt att t.o.m. efter ett utförligt meningsutbyte fortvarande viktiga politiska differenser mellan oss och dig skulle kunna kvarstå. Men det ligger i partiets och Kominterns intresse att verkligen allvarligt försöka garantera uppklärandet och genomförandet av en riktig partilinje. Därför är ett meningsutbyte med dig nu mycket nödvändigt,

Kuusinen

Kommunistiska Internationalens E. K:s öppna brev till Sveriges Kommunistiska Parti.

I samband med EKKI:s tionde plenum behandlades den svenska frågan i en speciell kommission, vilket senare gav anledning till nedanstående öppna brev till Sveriges Kommunistiska Parti:

Till medlemmarna av Sveriges Kommunistiska Parti.

Kamrater!

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés X plenum har, efter att ha tagit kännedom om förhållandena i Sveriges Kommunistiska Parti uppdragit åt Exekutivkommittés presidium att rikta följande öppna brev till alla svenska kommunister:

Sveriges Kommunistiska Parti är en av de sektioner inom Kommunistiska Internationalen, vars inflytande bland de breda proletärmassorna oavbrutet stegrats, trots kapitalismens delvisa och relativa stabilisering. Under de senaste fem åren har partiet nästan tredubblat sitt medlemsantal (från 7,000 till 18,000). Vid det senaste riksdagsvalet samlade partiet över 150,000 röster; genom systematiskt ihärdigt arbete har det förstärkt sitt inflytande i fackorganisationerna, och de senaste striderna inom gruv- och pappersindustrierna visade, att vårt parti i Sverige är på väg att erövra en ledande ställning inom den svenska arbetarrörelsen. Alla dessa resultat är obestridliga, varje medlem i Sveriges Kommunistiska Parti kan vara stolt över desamma, och de berikar andra sektioners inom KI erfarenheter.

Jämte dessa resultat har dock inom partiets ledning förekommit allvarliga opportunistiska fel, vilka, om de ej i rättan tid korrigeras och likvideras genom samtliga partimedlemmars strävan, hotar att undergräva partiets kampduglighet och hindra den fortsatta stegringen av dess inflytande. Det faktum, att partiets medlemmar icke ofördröjligen reagerat mot partiledningens opportunistiska fel, kan icke förklaras endast därmed, att partiet varit otillräckligt informerat över de meningsskiljaktigheter, som varit tillfinnandes inom dess ledning. Orsaken härtill ligger även däri, att den breda massan av partimedlemmar ännu icke haft en klar föreställning om Kominterns politiska linje, att partiets ledning icke förstått att i vederbörlig tid klargöra för medlemmarna innebörden i besluten på Exekutivens IX plenum och Kominterns VI världskongress. Den i edert parti ännu icke övervunna ”provinsialismen”, d. v. s. en viss isolering av en del av partiet från den internationella kommunistiska rörelsens huvuduppgifter; efterblivenheten ifråga om dess tempo, har hindrat medlemsmassorna att själva korrigerar partiets linje. För att övervinna resterna av denna provinsialism, för att helt tillägna sig Kominterns politiska linje, måste Sveriges Kommunistiska arbetare klargöra för sig de förändringar som under de senaste åren inträtt ifråga om klasskrafternas inbördes förhållande såväl i internationellt hänseende som i Sverige.

Det nuvarande världsläget.

Det nuvarande världsläget kännetecknas av en oerhörd tillspetsning av alla kapitalismens motsättningar. På grund av denna tillspetsning och påverkad av den internationella revolutionära arbetarrörelsens angrepp – upproren i kolonierna och framförallt det segerrika resultat Sovjetunionens proletariat uppnått i sitt socialistiska uppbyggnadsarbete, har den kapitalistiska stabiliseringen blivit alltmer osäker och vacklande. Kriget 1914-1918; i vilket de i kapitalismen fram till 1914 anhopade motsättningarna fick sitt stormiga uttryck, kommer utan tvivel att överträffas av de fruktansvärda tilldragelser, som den kapitalistiska världen med järnhård nödvändighet närmar sig.

Den rasande kampen om marknaderna för oundvikligen till väpnad kamp om världens nyuppdelning. Alla kapitalistiska stater, såväl större som mindre, inväxer i världsimperialismens system genom skapandet och utvecklandet av internationella truster och karteller, och förs in på den aggressiva imperialistiska politikens väg. Sådana koncerner, som den med amerikanskt kapital opererande svenska Kreugerkoncernen, vilken behärskar 75 proc. av världens hela tändsticksproduktion; tränger in i de mest avlägsna hörn av världen och kämpar f. n. för monopolistisk sammanfattning av världens järnmalmsproduktion, är det mest frappanta bevis för den svenska kapitalismens imperialistiska karaktär. Sverige av i dag är ingen liten patriarkalisk stat med vissa drag av halvkolonial avhängighet, det är tvärtom en ung imperialistisk stat som girigt kämpar för sin plats bland de -andra imperialistiska staterna och simmar i den världsimperialistiska politikens farvatten. Den svenska bourgeoisin strävar, under stormakterna protektion, att sammansvetsa ett block av de baltiska staterna mot Sovjetunionen. I likhet med alla imperialistiska rövare understödjer den genom

Kreugerkoncernen, den politiska reaktionen i Rumänien, Jugoslavien, Polen, Estland och Lettland.

Det är ett pacifistiskt bedrägeri mot massorna att företräda den meningen, att Sverige i det kommande kriget kommer att bli neutralt. Den svenska kapitalismens hela utveckling karakteriseras av dess sammanväxande med världsimperialismens system. Denna utveckling för även oundvikligen Sverige till aktivt deltagande i kriget.

Tillspetsningen av kapitalismens yttre motsättningar är intimt förbunden med tillspetsningen av dess inre motsättningar. För att kunna hålla ut i konkurrenskampen på världsmarknaden och förbilliga produktionen, försämrar bourgeoisin arbetarklassens levnadsstandard. Den rationalisering som genomföres i de kapitalistiska länderna hör till de mest hänsynslösa metoderna i bourgeoisins offensiv mot arbetarklassen. De medför oerhörd nöd för proletariatet: förlängning av arbetstiden, nedpressning av arbetslönerna, massarbetslöshet. Detta tryck på det ekonomiska området går hand i hand med brutal politisk reaktion gentemot arbetarklassen.

Läget i Sverige.

Dessa nya företeelser i utvecklingen har inte lämnat Sverige oberört. Hundratusende svenska arbetare får dagligdags lära känna detta trustkapitalets tryck, vars intensitet överträffar allt vad som tidigare gjort sig gällande. Och liksom överallt annorstädes i världen utlöser detta tryck en motoffensiv från arbetarklassens sida. Arbetarna vill icke finna sig i att passivt, utan motstånd, störtas ned i en avgrund av lidande och elände. Detta medför oundvikligen väldiga klasstrider. Klassfronten får klarare linjer. På den ena sidan står den kapitalistiska statens, arbetsköparorganisationernas och den reformistiska byråkratins treenighet, på den andra sidan står de alltmer radikaliserade proletära massornas stridskrafter, under kommunistiska partiets ledning. De storkonflikter som under förra åter förekom i Sverige signalerar kommande väldiga klasstrider mellan dessa mot varandra fientliga krafter och inleder ett nytt tidsavsnitt av uppsving för den revolutionära arbetarrörelsen. Detta revolutionära uppsving påskyndar den svenska socialdemokratins utveckling till socialfascism. Mondismens och tvångslagstiftningens politik, med vilken socialdemokratin söker kväva strejkrörelserna, uteslutningspolitiken gentemot de revolutionära elementen i fackorganisationerna, vilken i verkligheten är en komplettering av den fascistiska statsapparatusens repressaliemetoder – allt detta måste radikalt förändra de från förkrigstiden kvarlevande föreställningarna om socialdemokratins roll såsom arbetarparti. De som icke klart ser dessa förändringar blir aldrig i stånd att hålla en revolutionär kurs i den internationella arbetarrörelsens nya etapp och leda arbetarmassorna i de kommande klasstriderna.

Dessa förändringar måste framför allt Sveriges kommunistiska arbetare lära sig att förstå; de måste inse, att ”tredje perioden” i kapitalismens efterkrigsutveckling och i den internationella arbetarrörelsen icke är att jämföra med den förhållandevis lugna tid som var före kriget 1914. Den småborgerliga välmågans gamla svenska ”idyll”, med vilken socialdemokratin fortfarande söker locka arbetarna, hör till det förflutna. Nöd, hunger och arbetslöshet klappar på dörren i arbetarhemmen. En hårdnackad, bitter och offerkrävande kamp väntar arbetarklassen. Den kommunistiska förtruppen kan icke föra kampen med socialfascismen om arbetarmassorna till något avgörande genom ”arbetarmajoritet” i kommunalförsamlingar och parlament, utan endast genom borgarkrig mot dessa trustkapitalets drängar.

Kampen mot socialdemokratin.

Dessa förändringar fastställer kommunisternas nuvarande uppgifter, vilka utformades av Kominterns VI världskongress och Exekutivens X plenum. Vår politik under parollen ”klass

mot klass” är ett program för revolutionär kamp på alla områden. Ifråga om kampen mot kriget är principen för denna politik: ”Fienden är i det egna landet”. Denna revolutionära politik är oförenlig med alla slags försök att beslöja den svenska kapitaliststatens imperialistiska väsen och den svenska borgarklassens imperialistiska aggressivitet. Den står i motsättning till alla uttryck av provinsialism och nationell inskränkthet, som i Sverige ofta döljer sig bakom teorier om den svenska kapitalismens ”speciella drag”. Parollen ”klass mot klass” betyder vidare en kamp på liv och död mot den svenska socialdemokratin, denna agentur för trustkapitalet. Att nu betrakta socialdemokratin som ett arbetarklassens parti, att utge paroller till de proletära massorna att skapa ”arbetarmajoritet” i parlamentet och kommunalförsamlingar, betyder i nuvarande situation att uppfordra till klassarbete med bourgeoisin. Kominterns politik fordrar kamp för självständig ledning av arbetarrörelsen, utan socialdemokratin och mot densamma, kamp mot den fackliga legalismen, självständigt uppträdande på grundval av taktiken ”enhetsfront underifrån”, så som skedde exempelvis vid kampdemonstrationerna 1 maj. Den är fientlig mot all ”svanspolitik” och mot allt fredligt-”demokratiskt” umgänge med socialdemokratin. Den förutsätter andra metoder för erövrandet av arbetarklassens majoritet än de som socialdemokratin använder. Inte endast genom den fredliga agitationens och propagandans metoder, inte genom ”lojala” diskussioner med socialdemokratin, utan genom förbittrade klasstrider, i vilka socialdemokratin förräderi allt klarare träder i dagen, kommer kommunisterna att erövra majoriteten inom arbetarklassen. Kapitulation för den reformistiska fackföreningsbyråkratin kan icke ge kommunisterna möjlighet, vare sig att behålla sina positioner i fackföreningsrörelsen eller utvidga desamma. Detta kan endast ske genom en beslutsam kamp mot de repressalier inom fackorganisationerna som organiseras av de socialdemokratiska spetsarna.

Vår politik under parollen ”klass mot klass” fordrar vidare en konsekvent och oförsonlig kamp mot alla högertendenser, vilka uppstår på grund av kapitalets tryck och det tryck som den ännu starka socialdemokratin utövar på enskilda svaga skikt inom kommunistiska partiet. Denna politik är oförenlig med varje småborgerlig principlöshet, med varje beslöjande av opportunistiska fel och med varje försonlig inställning gentemot dessa. Utan beslutsam, konsekvent kamp mot alla opportunistiska högeravvikelser kommer vårt parti aldrig att bli ett kampdugligt parti, som kan leda arbetarklassen till seger i kampen för proletariats diktatur.

”Majoritetens” avvikelser.

Betraktar man från denna Kominterns synpunkter den kurs eder partiledning hittills styrt, måste man fastställa att densamma i vissa synnerligen viktiga frågor avvikit från Kommunistiska Internationalens linje. Den nuvarande majoriteten i Centralkommitté har ej förstått det verkliga innehållet i denna linje. Majoriteten godkände Kominterns linje formellt, i ord, men vände sig i verkligheten mot oppositionen och mot Kommunistiska Ungdomsförbundet, vilka strävade att klargöra partiledningens fel inför partiets medlemmar. Kommunistiska Internationalens linje fordrade av Sveriges Kommunistiska Parti en beslutsam och konsekvent kamp mot den svenska imperialismen; Centralkommitténs majoritet har emellertid genom förbehåll, vari talats om den svenska kapitalismens ”avhängiga karaktär” försvagat denna kamp; KI:s linje fordrade att partiet skulle klargöra för Sveriges arbetande massor att den svenska bourgeoisin icke kommer att vara neutral i det kommande kriget, att den utgör en aktiv faktor i den imperialistiska politiken och medverkar i krigsförberedelserna; svenska partiets parlamentsfraktion framförde emellertid i riksdagen i den så viktiga militärfrågan ett opportunistiskt avrustningsförslag, vilket utbreder pacifistiska illusioner bland massorna. Detta är särskilt farligt i ett land som Sverige, vars neutralitet i senaste världskriget fortfarande verkar insövande på arbetarklassen ifråga om krigsfaran. I överensstämmelse med Kominterns linje skulle de svenska kamraterna ha använt parlamenttribunen till ett hänsynslöst avslöjande av den svenska bourgeoisins fascistiska roll

och socialdemokratin som dess agentur; den kommunistiska riksdagsfraktionen har dock, jämsides med riktigt ställningstagande i en rad viktiga frågor, även framfört olika ”praktiska” förslag, vilka i verkligheten leder in på en väg som för till ”vänster”-socialdemokratis positioner.

Politiken under parollen ”klass mot klass” fordrade en förvandling av majdemonstrationerna till den svenska arbetarklassens kampaktioner, inte endast mot den svenska bourgeoisin, utan även mot den svenska socialfascismen. Ledningen för den stora Stockholmsorganisationen, med Einar Olsson i spetsen, inställde emellertid 1 maj-demonstrationen i samförstånd med socialdemokratin, och berövade därigenom, mitt under en tid av ytterst skärpta klassmotsättningar, 1 maj dess betydelse som kampdag. Samtidigt som Berlins arbetare ljöt sitt blod på gatorna, nedskjutna på social fascisterna Zörgiebels befallning, samtidigt som beväpnade socialfascistiska band i Polen mördade demonstrerande arbetare, har ledarna för partiorganisationen i Stockholm, på grund av överenskommelse med socialdemokraterna, t. o. m. underlåtit att ordna föredrag för de arbetare som samlat sig till majdemonstrationen. En sådan politik av Stockholmskommunens ordförande är ingenting annat än ett fortsättande av den otillåtna blockpolitiken med socialdemokratin, som fördömts av en avgörande majoritet i partiet.

Avvikelserna försvaras och rättfärdigas.

Kommunistiska Internationalens inställning förpliktade ledningen för Sveriges Kommunistiska Parti att föra en hänsynslös kamp mot de konkreta högeravvikelser som framträtt och oavlätlig kritik av alla opportunistiska fel. Ledningens kurs kännetecknas emellertid av ett förtigande av dessa fel och ett befrämjande av en försonlig hållning från partiets sida gentemot dessa fel, av försök att rättfärdiga dem i partiets ögon. Majoriteten i eder Centralkommitté har icke fördömt dessa fel på CK:s juniplenium, utan tvärtom försvarat desamma gentemot minoritetens och Exekutivdelegationens berättigade kritik, och inför partiet framställt Centralkommitténs minoritet som fraktionell bråkmakare. Efter att dessa fel på X plenum varit föremål för hårdhänt kritik försökte Arbetsutskottets ordförande, kamrat Flyg, med typiskt ”vänster”-socialdemokratiska argument att försvara såväl Stockholmsledningens hållning som riksdagsfraktionens avrustningsförslag. En ytterligt tolerant inställning gentemot dessa fel har även representanterna för CK:s majoritet lagt i dagen vid avfattandet av föreliggande brev. I stället för ett öppet och modigt, bolsjevistiskt fördömande av all opportunistisk vacklan inom partiet har de ettdera försökt att öppet rättfärdiga de opportunistiska felen eller också givit intetsägande och undvikande svar, vilket endast försvårar för partiet att övervinna dessa fel och korrigera partiets linje.

Att majoriteten i eder CK säker att rättfärdiga de opportunistiska felen är i högsta grad farligt. Varje enskilt fel kan gottgöras, men ett försvar av opportunistiska fel utvecklar sig till en opportunistisk avvikelse, som hindrar partiets fortsatta bolsjevisering. Endast i en atmosfär av dylik försonlighet gentemot opportunisten kan förutsättningar skapas för kapitulationstendenser ifråga om kampen mot den socialfascistiska fackföreningsbyråkratins repressalier, endast under sådana omständigheter är det möjligt för sådana åsikter att frodas som Grimlunds påstående att det är nödvändigt att understödja den kapitalistiska rationaliseringen o. s. v.

EKKI har tidigare påvisat högerfaran.

Kominterns Exekutivkommitté har vid upprepade tillfällen gjort partiets ledning uppmärksam på de opportunistiska tendenser som framträtt i partiets verksamhet och uppmanat till energisk kamp mot högeropportunisten. I Exekutivens brev av den 10 oktober 1928 och 2 maj 1929, anbefalldes mobilisering av hela partiet för att övervinna de opportunistiska tendenserna. EK gjorde allt för att ge CK själv möjlighet att rätta felen. Dessa bemödanden att på intern väg

inverka på eder Centralkommitté medförde dock intet resultat. Det första av nämnda brev befordrades icke till partimedlemmarnas kännedom. Detta tvingar Kominterns Exekutivkommitté att öppet, inför hela partiet och med dess aktiva medverkan uppfordra partiets Centralkommitté att korrigera partiets linje och rätta de begångna opportunistiska felen. I hela partiet, från dess lägsta till dess högsta organ, måste den allvarligaste diskussion i alla frågor, som rör partiets politiska linje och organisatoriska verksamhet genomföras, varvid den nuvarande minoriteten i CK måste tillförsäkras den mest vittgående möjlighet att inför partiet förfäktat sina åsikter. I denna diskussion måste alla problem ställas på en principiell basis, med den största beslutsamhet måste alla opportunistiska försök att bortblanda de principiella frågorna genom underordnade mindre viktiga frågor tillbakavisas, liksom även varje försök måste avvärjas att genom dylika manövrer förhindra, att det bland de svenska kommunistiska arbetarna skapas klarhet över innebörden av en del svenska kamraters avvikelser från denna linje. Diskussionen kring EKKI:s öppna brev måste föras så, att opportunistiska element i partiet avslöjas, att den ledande kadern förnyas och tillfälliga och främmande element utrensas ur partiet. Endast en sådan principiell diskussion kan befästa den verkliga, leninistiska enheten i det svenska kommunistiska partiet, vilken gör det möjligt att hänsynslöst bekämpa alla de som försöker rubba denna enhet.

Kongress efter fyra månader.

EKKI förslår Centralkommittén att först efter fyra månader sammankalla en partikongress, på vilken den politiska verksamheten för korrigering av partiets linje måste värdesättas. Utom kritiken av de redan begångna felen skall partiet på denna kongress och i partidiskussionen konkret fastställa sina uppgifter i kampen mot kriget, mot den kapitalistiska rationaliseringen, socialfascismen och de pacifistiska illusionerna. Likaså måste kongressen konkretisera de av EKKI:s X plenum fastställda uppgifterna: Erövrandet av en ledande ställning för det kommunistiska partiet inom den svenska arbetarrörelsen; de ekonomiska stridernas överförande på den politiska kampens banor; behandling av den politiska strejkens problem; partiets djupare inträngande på arbetsplatserna genom en fortsatt reorganisering av partiet på driftsceller; förstärkande av partiets inflytande i fackföreningarna genom utarbetande av konkreta linjer för att slå tillbaka den reformistiska byråkratins splittringsverksamhet. Det till följd av den kapitalistiska rationaliseringen ökade indragandet av nya skikt av arbetarkvinnorna och ungdom i produktionen, gör det till en plikt för partiet att rikta särskild uppmärksamhet på arbetet bland dessa skikt.

Kongressen har vidare till uppgift, att komplettera partiets ledning med krafter som under de senaste årens klasstrider stått i främsta ledet och att ge alla kamrater som uppriktigt, ärligt och bolsjevistiskt vill gottgöra sina fel, möjlighet därtill under partiets vaksamma kontroll och understöd.

EKKI:s presidium uttrycker den fasta övertygelsen, att edert parti endast på grundval av en sådan självkritik kan växa sig starkare och aktivisera sina led. Vi är övertygade att edert parti, som under den gångna tiden förmått tillbakalå alla försök att omintetgöra Kominterns beslut, med utnyttjande av erfarenheterna från andra länders bolsjevistiska partier, beslutsamt kommer att likvidera opportunisten och "försonardömet" i sina led, och inom den närmaste framtiden blir en av de främsta och kampdugligaste sektionerna inom Kommunistiska Internationalen.

Moskva den 31 augusti 1929.

EKKI.

Kilboms och Arvid Olssons deklARATION vid brevets underskrivande.

Vid brevets antagande avgav Kilbom och Arvid Olsson följande deklARATION:

Undertecknade representanter för centralkommitténs majoritet förklarar sig härmed godkänna linjen i det öppna brevet till SKP och är vi beslutna kämpa för densamma.

Vissa formuleringar är icke sådana att vi föreslagit dem. Särskilt måste vi vända oss mot påståendet att CK-majoriteten förtigt högerfarorna i partiet. Detta är felaktigt. Riktigt hade varit med en formulering innebärande: att vi icke tillräckligt skarpt bekämpat dem.

Vi har upprepade gånger föreslagit, att minoritetens avvikelser från Kominterns linje, vilka av oss angivits, också i brevet skulle kritiseras. Dessa våra förslag har avvisats, mot vilket vi inlägger en bestämd reservation. Vi kommer dock att under partidiskussionen till behandling upptaga även minoritetens avvikelser och bekämpa även dessa.

Men denna deklARATION förklarar vi oss ännu en gång beredda att kämpa för den i EKKI:s brev fastställda linjen.

Moskva den 31 aug. 1929.

K. Kilbom. Arvid Olsson.

Sven Linderots deklARATION vid brevets underskrivande.

Vid det sammanträde i Exekutivens politiska sekretariat, där öppna brevet till SKP antogs, avgav kamrat Linderot följande deklARATION:

Som representant för oppositionen i svenska partiets Centralkommitté förklarar jag härmed, att jag utan förbehåll underskriver det öppna brev till svenska partiet, vilket i dag antagits av Exekutivens polit.-sekretariat. Vi accepterar med tillfredsställelse de riktlinjer vilka ges i brevet för en förändring av kursen i SKP:s ledning, vilken kursförändring är nödvändig i överensstämmelse med besluten på sjätte världskongressen och Exekutivens tionde plenum.

I oppositionens namn förklarar jag, att vi med all kraft kommer att kämpa mot högerfarorna och de opportunistiska avvikelserna i vårt parti i enlighet med vad Exekutiven i föreliggande fall fordrar.

Vi kommer likaledes att hänsynslöst bekämpa alla "försonliga" tendenser och alla försök till "dubbel bokföring", d. v. s. alla försök att förvirra partiets medlemmar genom läpparnas bekännelse som icke motsvaras av verkliga handlingar.

Vi kommer heller icke att försumma den egna självkritiken. Vi kommer allvarligt att sträva efter att övervinna de fel vi själva begått och begår i kampen.

Vi är av den övertygelsen att alla goda, proletärt revolutionära element i vårt parti och inom den svenska arbetarklassen verkningsfullt kommer att understödja kampen för Kominterns revolutionära linje, och att vårt parti kommer att gå nr den nuvarande diskussionen med stärkta, bolsjevistiska krafter, samt att partiet med större revolutionär energi kommer att kämpa på världsrevolutionens skandinaviska frontavsnitt.

Moskva den 31 augusti 1929.

Sven Linderot.

Som framgår av dessa deklARATIONER godkände såväl "majoritetens" som "minoritetens" representanter det öppna brevet och lovade att obrottsligt medverka till dess genomförande. Händelserna har emellertid visat, att detta löfte från "majoritets"representanterna var bedrägeri. De upptog kampen mot öppna brevet och Komintern samt sökte föra nt SKP ur Kommunistiska Internationalen.

För partiets enhet! För Kominterns linje!

Ned med partisplittrarna i Kilbom-Samuelsongruppen!

Kilbomgruppen genomförde i ett mycket snabbt tempo sina förberedelser och sitt genomförande av partiets sprängning. Den avböjde kategoriskt varje försök till att lösa stridsfrågorna, varje förslag som EK:s delegation framförde. Då den slutligen sprängde partiet riktade EK:s delegation följande brev till partiets medlemmar:

Till samtliga medlemmar av Sveriges Kommunistiska Parti och Sveriges klassmedvetna arbetare.

Kamrater!

Den senaste veckans händelser har klargjort för alla partiets medlemmar, att Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté hade fullständigt rätt, då den i sitt telegram av den 4 oktober karakteriserade den förutvarande AU-majoritetens anslutning till det öppna brevets linje som en taktisk manöver i avsikt att vilseleda partiets medlemmar, och fastställde, att den väg AU-majoriteten beträtt, om den fortsattes, skulle föra ut från Komintern och följaktligen till försök att spränga Kominterns svenska sektion.

I ord försäkrade Kilbom-Samuelsongruppen, att den ville kämpa för öppna brevets genomförande. Dess gärningar visade emellertid ett oavbrutet sabotage och en alltmer skärpt kamp mot genomförandet av det öppna brevet i det denna grupp samtidigt vidtog alla mått och steg för att etablera sig som en politiskt och organisatoriskt mot Komintern och dess svenska sektion riktad särskild grupp.

I stället för att igångsätta en saklig, principiell diskussion i organisationerna, utnyttjade den opportunistiska högerflygeln sin majoritet i Centralkommittén till att upphetsa medlemmarna mot diskussionens genomförande, stämpla minoriteten och Komintern som ”grälmakare” och ”fiender till partiet”. Uteslutning av den Kominterntroga och mot alla högerfel och högeravvikelser kämpande AU-minoriteten – var ej av de första parollerna som högergruppen lancerade i Folkets Dagblad. Därmed syftade man till att förstärka de höger-opportunistiska elementen i partiet.

Kilbom-Samuelsongruppen saboterade konsekvent varje försök från EKKI-delegationens och minoritetens sida att genomföra EKKI:s beslut och direktiv. Högergruppens hållning visade, att den icke skulle rygga tillbaka ens för splittring av partiet och brytning med Komintern.

Då EKKI-delegationen uppfordrade AU att fördöma Kilboms artikel ”Lögnaktiga informationer” deklarerade högergruppen, att den ställde sig solidarisk med denna artikel. Denna solidaritetsförklaring förnyade högergruppen, då Exekutivens politiska sekretariat ställde samma uppfordran som delegationen.

Den 25 september betecknar en ny etapp i Kilbom-Samuelsongruppens utveckling. Då beslutade den att begränsa partidiskussionen och sammankalla partikongress *i rak motsättning mot det öppna brevet och mot Kominterns politiska sekretariats beslut, till vilket gruppens representanter* (Kilbom och Olsson) i sin grupps namn anslutit sig i Moskva.

Under tiden rasade Folkets Dagblad i redaktionella artiklar och i uttalanden från organisationer, som inspirerats och organiserats av högerledarna

- 1) mot öppna brevets väsentligaste innehåll,
- 2) mot Kominterns beslut och ledning,
- 3) mot EKKI-delegationen och minoriteten,
- 4) för försvar av nya högerfel, samt
- 5) för AU-majoritetens kapitulationslinje i partiets fackliga arbete.

Kilbom-Samuelson-gruppens opportunistiska politik, som dagligen med otvetydig klarhet kom till synes, i synnerhet i Folkets Dagblads spalter, föranledde KI:s presidium att sända telegrammet av den 4 oktober. I detta telegram *varnade* man ännu en gång partiledningens högergrupp och *uppfordrade den att följa KI:s beslut, direktiv och stadgar*. Presidiet annullerade högergruppens beslut av den 25 september om partikongressens sammankallande och partidiskussionens strypande såsom ett försök att politiskt vilseleda partimassorna.

Till detta beslut av Exekutiven svarade Kilbom-Samuelsongruppen:

för det första genom artikeln i Folkets Dagblad den 9 oktober, där tidningen riktade ett våldsamt angrepp mot Komintern, dess beslut och dess stadgar samt- kallar medlemmarna och organisationerna till öppen revolt mot det kommunistiska världspartiets ledning;

för det andra genom att på Arbetsutskottets sammanträde den 9 oktober proklamera, att *gruppen icke ämnade underordna sig Kominterns beslut*. Gruppen godkände Folkets Dagblads *krigsförklaring mot Komintern* och röstade mot godkännande av Exekutivens telegram, med motiveringar, som avslöjade, att de icke endast var kommunistiskt odisciplinerade utan även, att de var oeniga med Kominterns leninistiska huvudlinje, och därför bekämpade densamma.

Dessa uppfattningar framträder ännu klarare i Kilbom-Samuelsongruppens ytterligare uttalanden i F. D. P., i vilka de beskyller Komintern att föra en oriktig politik, en äventyrspolitik, och uppställer sin opportunistiska linje, i likhet med högeropportunisterna i KI:s andra sektioner (Brandler, Thalheimer, Lovestone, Pepper), gentemot den leninistiska linje Kominterns bolsjevistiska ledning, Exekutivkommittén, uppdragit på 10. plenum. Detta måste göra klart för varje arbetare, att Kilbom-Samuelsongruppens deklARATIONER om solidaritet med den kommunistiska rörelsen endast är avsedda att föra Sveriges kommunistiska arbetare bakom ljust och för dem dölja den av gruppen företagna partisprängningen.

Kilbom-Samuelson-gruppens beslut, att icke godkänna Exekutivens telegram och icke genomföra dess direktiv tvingade Kominterns delegation att tillgripa beslutsamma åtgärder för att garantera partidiskussionens genomförande på öppna brevets grundval. Delegationen förklarade, att Oskar Samuelson, Karl Kilbom, Nils Flyg, Arvid Olsson, Einar Olsson, Herman Johansson och Carl Malmros suspenderades från sitt ledamotskap i S. K. P:s centralkommitté intill nästa stadgeenliga kongress på grund av att dessa röstat mot EKKI-telegrammens godkännande och redan tidigare systematiskt saboterat Kominterns beslut och motverkat genomförandet r desamma i anslutning till det öppna brevet. Delegationen meddelade, att dess beslut om suspension trädde i kraft omedelbart och är giltigt till dess Kominterns Exekutivkommitté eventuellt ändrar eller annullerar densamma.

Delegationen har i all sin verksamhet gjort vad i dess förmåga stått för att få Kilbom-Samuelsongruppen *att i gärning ställa sig på Kominterns bolsjevistiska linje*. Delegationen har uppjudit alla sina krafter för att garantera *partiets enhet på Kominterns politiska linje, på det öppna brevets linje*. Men Kilbom-Samuelsongruppen har steg för steg fortsatt på en väg, som för ut ur Komintern. En sista episod i deras framfart mot partiet och mot Kominterns beslut var då Kilbom-Samuelsons stormtrupper försökte att med fysiskt våld bemäktiga sig particentralens lokaler samtidigt som de besatte Folkets Dagblads redaktion och partilokalerna i Luntmakaregatan 52. Gruppen avvaktade icke Exekutivens beslut angående händelserna på Arbetsutskottets sammanträde d. 9 oktober. Den ville genom sina partisplittrande åtgärder ställa Komintern inför fullbordat faktum. Kominterns Exekutiv har meddelat:

”I anledning av att Kilbomsgruppen uppträder mot Komintern och har skridit till splittringsaktion (saboterande av presidiet beslut av 2 oktober telegram av d. 4) och brytandet av

Kominterns stadgar, vägran att genomföra en diskussion trots Kominterns anvisningar härom. och under direkt förtrampande av den inre partidemokratins elementäraste fordringar, besittningstagande av partiets centralorgan i syfte att kämpa mot Komintern och avlägsnande av redaktionsmedlemmar som godkänts av centralkommittén och vilka följde Kominterns linje, o. s. v.) beslutar Exekutivens presidium: 1) att bekräfta Exekutivdelegationens beslut att redan före partikongressen från centralkommittén suspendera Kilbom, Samuelson, Flyg och Einar Olsson som inspiratörer till partisprängningen, 2) att avlägsna Folkets Dagblads chefredaktör Kilbom från centralorganets redaktion på grund av den partifientliga och Kominternfientliga kampanj han bedriver.”

Genom detta beslut har Komintern ännu en gång uppfordrat Kilbom-Samuelsongruppen att underordna sig den internationella kommunistiska disciplinen. Men vad har denna grupp svarat? Den har 1) proklamerat sig som centralkommitté och arbetsutskott för Sveriges Kommunistiska parti, sektion av Komintern, trots att den icke har någon politisk eller stadgeenlig rätt därtill, 2) satt i gång en verksamhet som praktiskt syftar till att från Sveriges Kommunistiska Parti organisatoriskt avsplittra medlemmar och hela organisationer, 3) öppnat en kampanj mot Komintern och dess ledning och för ”en verklig international” (F. D. P. av den 10 och 11 oktober), 4) förklarat partiets och Kominterns stadgar ogiltiga (F. D. P. 9 oktober) i nuvarande situation, d. v. s. då Kilbom-Samuelsongruppen kämpar mot Komintern, 5) egenmäktigt tagit sig rätt att utesluta en rad partikamrater som ärligt och uppriktigt kämpar för Kominterns linje, 6) med fysiskt våld försökt utestänga Kominterns anhängare från partiorganisationerna, 7) försökt att splittra Kommunistiska Ungdomsförbundet, som kämpar för Komintern, 8) förklarat i F. D. P. den 14 oktober att

EKKI-delegationens företagna och av EKKI:s presidium godkända ”suspension” från Arbetsutskottet av de kamrater som förre revolvermännens bildande av nytt parti var i majoritet i ledningen och vilka alltså representerade denna, liksom presidiets ”suspension” av kamrat Kilbom som redaktör för partiets huvudorgan, allt detta hjälper föga... Fullständigt riktigt konstaterar medlemmarna att Kominterns ledning genom sina handlingar... brutit de organisatoriska förbindelserna med partiet.

Genom denna sin sista förklaring har Kilbom-Samuelsongruppen *tillbakavisat* EKKI:s alla försök att få deras grupp att underordna sig den internationella disciplinen. Delegationen förklarar att denna grupp icke har någon som helst politisk eller stadgeenlig rätt att proklamera sig som ledning av Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern. Till centralkommitténs plenum måste de ledamöter av Arbetsutskottet som underordnat sig den internationella disciplinen, Exekutivens beslut och partiets stadgar, betraktas såsom de enda, vilka kan uppträda som Arbetsutskott i Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern. Kilbom-Samuelsongruppens arbetsutskott *är icke något organ i Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern*. Det är en korporation som icke tillhör Sveriges Kommunistiska Parti och Kominterns organisatoriska struktur. Delegationen är förpliktad att med eftertryck konstatera detta, samtidigt som den på det bestämdaste fördömer Kilbom-Samuelsongruppens partisplittrande åtgärder. Därav följer att gruppen Samuelson-Kilbom och det arbetsutskott densamma *skapat icke har någon som helst stadgeenlig eller politisk rätt att utesluta någon som helst kamrat ur Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern, eller ur dess ledning*. De uteslutningar, som av gruppen Kilbom-Samuelsongruppen företagits är således stadgevidriga och ogiltiga.

Detsamma gäller de uteslutningar som företagits av Stockholmskommunens styrelse.

Kilbom-Samuelsongruppen har i tidningspressen förklarat sig vara utanför Komintern. Denna deklaration kan endast tolkas så, att *de själva ställt sig utanför* Kommunistiska Internationalen och dess svenska sektion.

Exekutivens delegation vill icke föregripa partimassornas och centralkommitténs rätt att besluta om de åtgärder Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern, har att vidtaga mot Kilbom-Samuelsongruppens ledande män. Detta skall avgöras av det centralkommittémöte, som på Kominterns förslag snarast kommer att inkallas. Centralkommitténs möte skall ävenledes i samförstånd med Exekutivkommittén fastställa tidpunkten för sammankallandet av stadgeenlig kongress för Sveriges Kommunistiska Parti, uppgöra förslag till dagordning för kongressen, besluta om valordning till densamma, samt i enlighet med Exekutivens beslut utnämna ordinarie ledamöter i Arbetsutskottet i stället för de suspenderade, och tillsätta redaktionskommitté för partiets centralorgan.

Kamrater, Partimedlemmar, Partiorganisationer!

I nuvarande situation av skärpt klasskamp, av framväxande väldiga revolutionära klasstrider, är varje vacklan inom kommunismens led, varje anslutning till opportunistens linje ödesdiger. Varje kapitulation inför socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsbyråkratin är en förbrytelse mot arbetarklassen och den proletära revolutionen. Med stöd av arbetarmassornas växande motstånd mot den imperialistiska bourgeoisins skärpta utsagningsmetoder måste kampen mot de opportunistiska högerfarorna inom partiets egna led fullföljas med ökad beslutsamhet. Det kommunistiska partiet kan fylla sin uppgift endast om det företräder en klar bolsjevistisk linje. Kilbom-Samuelsongruppen har vikit bort från denna linje. Dess högeropportunistiska politik betyder, att de sviker de svenska arbetarna i deras revolutionära kamp mot kapitalet och socialfascismen. Deras kamp för "frigörelse" från Komintern betyder, att de försvagar världsproletariatets kamp för Sovjet-Unionen, försvagar det svenska proletariatets kamp mot de imperialistiska krigsförberedelserna, i en tid då alla fientliga krafter koncentreras för det kommande rövartåget mot världens första proletärstat. Deras "kamp" går på samma linje som högergruppernas i andra länder. Det är därför varje ärlig partikamrats skyldighet att sätta sin hela sin kraft i kampen mot denna högerriktning, i kampen för att förverkliga 6. världskongressens och 10. plenums beslut och för genomförande av öppna brevvets linje.

Slå tillbaka alla försök av Kilbom-Samuelsongruppen att splittra Sveriges Kommunistiska Parti och kämpa för att bevara partiets alla organisationer för Komintern. Endast därigenom kan partiet bli i stånd att fylla sina uppgifter som ledare av den svenska arbetarklassens revolutionära kamp mot imperialisterna och deras socialdemokratiska lakejer, mot krigsfaran och för Sovjet-Unionens försvar.

Kamrater! Kilbom-Samuelsongruppen splittrar partiet. Slå tillbaka deras splittringsarbete!

Dagens lösen är:

För Komintern! – Mot partisplittrarna!

Ingen vacklan i leden!

Samla edra krafter för att bevara Sveriges Kommunistiska Parti som sektion av den leninska Komintern!

Slut upp kring Komintern som disciplinerade medlemmar av det revolutionära världspartiet.

Slut upp kring den Kominterntroga partiledningen!

Fram för ett enigt och starkt sammansvetsat kommunistiskt parti på Kominterns fasta, beprövade revolutionära grund!

Leve Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Kommunistiska Internationalen!

Stockholm den 14 oktober 1929.

Exekutivdelegationen.

EK-representantens tal på SKP:s utvidgade CK-plenum den 18 oktober 1929.

Den nya revolutionära vågen driver opportunisterna på flykt från Komintern.

I anledning av Kilbomgruppens öppna brytning med Komintern inkallade partiets CK till utvidgat CK-möte. Därvid höll EK:s representant följande anförande:

I diskussionen på 6. världskongressen ställdes frågan om tredje perioden betydde en stabilisering och förstärkning av kapitalismen. Denna fråga besvarade kongressen med nej, under hänvisning till att utvecklingen under den tredje perioden förstärker de element som motverkar kapitalismens stabilisering. Kongressen framhävde som ett av dessa element den hastigt fortskridande radikaliserings inom arbetarklassen i alla imperialistiska länder. Redan 10. plenum kunde anteckna en rad exempel på detta påståendes riktighet: strejkerna i Ruhr och Loda, en rad ekonomiska strider i Tjeckoslovakien, Frankrike och Amerika och, framför allt, 1 maj i Berlin. 10. plenum karaktäriserade den nuvarande perioden som en period av växande sociala motsättningar. Vi ser också hur, samtidigt med dessa, motsättningarna mellan de imperialistiska makterna skärpes.

VI. världskongressen behandlade också frågan om socialdemokratins konsolidering och övergång till socialfascism. Med de sociala konflikternas skärpning framstår socialdemokratins roll allt starkare. I alla länder kämpar socialdemokraterna och fackföreningsbyråkraterna för att förhindra och sabotera arbetarklassens kamp. De uppträder som förespråkare för mondismens fascistiska idé och använder också rena våldsmedel för att undertrycka arbetarnas kamp.

De sociala motsättningarnas skärpning i internationell skala och socialdemokratins utveckling till socialfascism berör synnerligen intimt de kommunistiska partiernas taktik, men också den nuvarande partisituationen. Det är nödvändigt att de kommunistiska partierna genomför en radikal ändring av hela sin taktik. Enhetsfronten kan nu endast komma ifråga underifrån, måste ha sin bas på arbetsplatserna och organiseras i arbetarklassens kamp mot bourgeoisien och socialdemokraterna. De kommunistiska partiernas huvuduppgift är nu att vinna majoriteten av arbetarna för partiet och Komintern. Detta måste ske genom bidande av nya kamporgan, genom användande av enhetsfrontstaktiken underifrån på arbetsplatserna.

Vår taktik mot reformisterna är nu en annan än förr. I alla land går fackföreningsbyråkraterna hand i hand med arbetsköparna för att genomföra de senares rationaliseringsprogram. Arbetarnas kamp måste därför bli en kamp mot fackföreningsbyråkraterna. För oss är det omöjligt att föra en dylik kamp, om vi är offer för legalism och vördnad för fackföreningsbyråkraternas stadgar och beslut. Vi kan vinna arbetarna endast om vi bryter med legalismen och vördnaden för stadgarna. Den Kommunistiska Internationalen förstår naturligtvis att denna politik inte kan genomföras utan offer. Socialfascisterna använder alla medel i sin kamp mot oss. De splittrar fackföreningarna, kastar ut våra kamrater från arbetsplatserna o. s. v. för att förhindra oss att komma i kontakt med och vinna arbetarna. Men inte dess mindre är den väg KI utstakat den enda vi kan gå.

Nödvändigheten att ändra taktiken kan opportunisterna inom KI inte gå med på. Vi har inom våra partier en reflex av utvecklingen inom hela arbetarrörelsen. Å ena sidan en radikalisering gav arbetarmassorna å andra sidan en orientering åt höger, till socialfascismen. Opportunismens bas utgöres också i de kommunistiska partierna av arbetararistokratin. För en liten tid kan det lyckas den att leda andra element med sig. Men för den skull får man inte glömma att det är arbetararistokratin som är opportunismens bas.

Nu, när den revolutionära vågen stiger och vår taktik anpassas till den revolutionära situationen går opportunisterna bort från KI. Samma process försiggår i alla partier i de kapitalistiska länderna, ja, t. o. m. i Sovjet-Unionens kommunistiska parti. I Tyskland har Brandler, Stödd av en grupp fackföreningsfunktionärer, redan lämnat KI. I Tjeckoslovakien har Hais och andra fackföreningsfunktionärer tillsammans med en grupp arbetararistokrater brutit sig ut ur partiet. I Förenta Staterna har vi Pepper och Lovestone, i Italien Serra, i Frankrike en grupp funktionärer inom CGTU, vilka på Trotskijs linje marscherar bort från Komintern. Och i det engelska partiet börjar redan en differentiering som resultat av den nya taktiken: Klass mot klass.

Vilka följder har nu detta haft för våra partier? I allmänhet har deras bas på arbetsplatserna förblivit oberörd. Men undantag finnes. I Tjeckoslovakien t. ex. lyckas Hais i första ögonblicket försvaga partiet. Men situationen utvecklas mycket raskt. Renegaterna söker först framträda som verkliga kommunister, de säger sig vara för KI och dess beslut, vilja kämpa för Sovjet-Unionens försvar o. s. v. Men alltsammans detta är bara fraser. Några veckor eller månader och arbetarna ser renegaterna för full maskin styra in i socialfascismens läger. Deras inflytande försvinner och de förlorar sina anhängare bland de revolutionära arbetarna. Men de kommunistiska partierna kommer starkare, enade och mera slagkraftiga ut ur splittringen. Deras aktivitet på arbetsplatserna stegras.

Så säger våra erfarenheter av kampen mot högerrenegaterna. Jag vill uppmana de svenska kamraterna att mycket noggrant studera vår allmänna linje i kampen mot dessa herrar.

Några ord om Sverige. Sverige är ett kapitalistiskt land, som profiterade på världskriget. Därunder blev dess kapitalister rikare, de betalade högre löner och korrumpade en del av arbetarklassen. Västståndets period är nu över. Den svenska kapitalismen är inte isolerad från världskapitalismens utveckling.

Den måste delta i kampen för nya marknader. Därför ser vi den svenska kapitalismen på offensiv mot arbetarklassen, livligt understödd av socialfascisterna, som med mondismen, accepterande av skiljedom i fackliga konflikter och långa avtalsperioder söker försvåra och förhindra arbetarklassens kamp.

Man har diskuterat huruvida det finns en svensk imperialism. Utan tvivel, ja. I Sverige har ägt rum en stark koncentring av kapital. Mest framträdande är därvidlag Kreugerkoncernen. Det är sant att den till stor del arbetar med engelskt och amerikanskt kapital, men det är också sant att den lyckats behålla sin svenska karaktär, att det svenska inflytandet är avgörande och att den sålunda är en utmärkt exponent för svensk imperialism.

Den svenska imperialismens utveckling o. politik går i riktning mot Sovjet-Unionen. Kreugerkoncernens verksamhet i Estland, Lettland, Finland och Polen och försöken att skapa ett baltiskt block mot Sovjet-Unionen bevisar detta. Dessa fakta bevisar också att Sverige förbereder deltagande i det imperialistiska överfallet på Sovjet-Unionen. Därför är det, med dessa fakta för ögonen, lurendrejeri mot arbetarna att säga den svenska kapitalismen inte är imperialistisk eller att lilla Sverige skulle kunna hålla sig neutralt.

Renegaternas ställning är lika i alla land. De menar att stabiliseringen är absolut. Från denna utgångspunkt kommer de till förnekande av krigsfaran, förnekande av radikalering och av skärpningen i det internationella läget och understödjer därmed borgarklassens krigsplaner mot Sovjet-Unionen. Brandler skriade med anledning av 1 augusti om Kominterns kupptaktik. Och nu hör vi liknande toner från Kilbom. Principiellt är renegaterna överens med socialdemokraterna i fråga om stabiliseringens karaktär och förnekandet av radikalering samt inte minst, sitt motstånd mot att det kommunistiska partiet tar hand om ledningen av

arbetarnas ekonomiska kamp, vilken de anser vara endast fackföreningarnas uppgift, ifråga om krigsfaran och utvecklingen av fascismen i alla land.

Uttrycken för dessa opportunistiska elements utveckling är kampen för en ”ny international”. Under denna paroll försöker de bilda nya partier på nationell bas, vilka är talesmän för arbetararistokratin. Här ser vi en intim förbindelse med den nationella kapitalistklassen i kampen mot arbetarklassens enda verkliga International, Komintern.

Då renegater anträtt sin vandring ut ur Komintern har deras första steg alltid varit att proklamera ”undantaget”. Lovestone och Pepper sade om Kominterns beslut: Ja, de är bra och vi är fullständigt eniga med er om dem, men Amerika är ett undantag från er analys. Brandler och Thalheimer i Tyskland sade att Komintern inte förstod situationen där. Nu säger Kilbom i FDP att situationen i Sverige i alla avseenden skiljer sig från situationen i mellan-Europa.

Men Kilbomsgruppen har tagit ytterligare steg. Dessa herrar, som bekände sig till det öppna brevet och till 6. världskongressens beslut, har nu öppnat kamp mot Kominterns leninistiska linje. Liksom Trotskij talar de om Stalinism, om att ”en oliktankande riktning kommit till makten” o. s. v., vilket visar att de är klara fiender till Komintern.

Dessa förrädare börjar utesluta revolutionära arbetare ur det kommunistiska partiet, samtidigt ger de intervjuer till borgartidningar och förkunnar sin avsikt att bilda ett nytt parti, som ska inta en mellanställning mellan socialfascisterna och ”moskoviterna”. De talar om ”en verklig International”, men de vill gå Höglunds väg till socialfascismen. Arbetarna däremot vill inte dit. Det är väl möjligt att en del arbetare, som inte förstår den nuvarande situationen och skillnaden mellan Kominterns revolutionära politik och renegaternas i fraser inlindade socialfascistiska politik, ska följa dem. Men om ni kamrater förstår att använda en verkligt bolsjevistisk linje i kampen om arbetarmossorna, ska dessa arbetare återkomma. De ska inte dröja borta ett år, inte några månader, bara några veckor.

Därför finns det för närvarande alls ingen anledning till pessimism. Rensningen var nödvändig, den kom bara lite väl sent. Men partiet kommer dock att vinna på den. Kanske förlorar vi tusen eller tvåtusent arbetare, men jag tvekar inte att säga att de ska återkomma till partiet och Komintern. Och dessutom ska vi vinna nya tusenden arbetare.

Vilka är för närvarande partiets uppgifter? EK:s delegation menar att de är följande:

1. Kamp mot renegaterna i alla organisationer och celler för att vinna medlemmarna för Komintern, för partiets enhet och för det revolutionära försvaret av Sovjet-Unionen. Alla våra funktionärers energi måste under den närmaste tiden koncentreras på arbetet för att vinna de revolutionära arbetarna för Komintern.

Vid partikongressen måste vi ha delegater från alla distrikt, alla lokalorganisationer och driftsceller. Och denna kongress måste ge uttryck åt det faktum att partiets majoritet är med Komintern och mot renegaterna.

2. Genomförande av en allvarlig diskussion i vilken alla arbetare som inte vill bryta med Komintern, men inte är överens med dess politik ges tillfälle att säga vad de tänker. Man måste också söka få sådana kamrater att skriva i partiets centralorgan.

3. I främsta rummet måste detta arbete utföras i Stockholm och Stockholms län. I sådana distrikt, där arbetarna i de viktigaste industrierna är förvirrade av den senaste tidens snabba händelser och i denna förvirring följer renegaterna måste vi reorganisera kadreerna. Dessa arbetare är inga arbetararistokrater och vi kan ej tillåta att de med Kilbom & C:s hjälp kommer under socialfascisternas inflytande. Ingenting skulle passa renegaterna bättre, än att en sådan reorganisation skedde på basis av de förra minoritetsanhängarna. Alla goda element, som vill kämpa för Komintern, oavsett om de förut förklarat sig för majoriteten eller

minoriteten, måste sammanslutas i kampen för att bevara partiet enigt inom Komintern. I stället måste kamraterna från den förra minoriteten göra allt de kan för att demonstrera partiets enhet genom att ge goda kamrater från den förra majoriteten sådana platser att alla partiets medlemmar och arbetarna ser att vi kämpar för partiets enhet och att Kilbommarna är splittrare.

4. I kampen för att bevara partiet för Komintern får vi inte glömma vårt dagliga arbete. Det fackliga arbetet måste utvecklas och förstärkas. Vid nyår utgår avtalen för en mängd fack. Partiet måste gå in för att organisera kampen för arbetarnas krav till de kommande avtalsuppgörelserna. Man måste skapa aktionskommittéer, bestående av organiserade och oorganiserade på arbetsplatserna, för att förbereda denna kamp.

Det antimilitära arbetet och kampen mot krigsfaran måste förstärkas. Under de närmaste månaderna börjar Komintern sin internationella kampanj för socialistisk tävlan. Denna kampanj kommer att bli en god hjälp för partiet i dess arbete för att vinna största delen av arbetare, som nu går med renegater.

5. Vi måste reorganisera vårt arbete på landsbygden, där största delen av lant- och skogsarbetarna inte är organiserade. Dessutom har vi 100,000 fattiga bönder, nu ledda av godsägare och storbönder. Tillsammans med lantarbetarna måste vi försöka skapa en revolutionär rörelse bland de fattiga bönderna.

6. Den småborgerliga inställningen till frågan om arbetet bland kvinnorna, som alltid rått i det svenska partiet, måste övervinnas. Man måste förstå, vilken viktig roll kvinnorna i dag spelar, särskilt med hänsyn till krigsförberedelserna. Detta gäller alldeles speciellt de i industrin sysselsatta kvinnorna.

7. Provinsialismen inom det svenska partiet måste övervinnas. Man måste få medlemmarna att känna att de är en del av ett världsparti och att de måste intressera sig för alla dess problem och inte bara för sina egna. Vi måste skapa en Röda Hjälporganisation etc.

8. Den kommunistiska ungdomen har spelat en mycket god roll i kampen mot renegaterna. Men nu ställer vi den parollen: 3,000 nya medlemmar till partiet, för att stärka det och hela de sår som renegaterna rivit upp i partiet. Ungdomsförbundets bästa funktionärer måste nu gå över i partiarbete. Vi är glada att kunna konstatera att ungdomsförbundet är starkt nog att tåla en sådan åderlåtning, att det är i stånd att inom tre eller fyra månader skapa sig en helt ny funktionärskader. Ungdomsförbundets bästa element ska göra partiet starkt och ska föra parti och ungdomsförbund närmare varandra. Partiet ska inte glömma vad ungdomen gjort i kampen för partiet och Komintern.

Så kamrater, ska vi reparera skadorna efter splittringen, så ska vi bygga upp ett starkt och stort kommunistiskt parti under ständigt arbete för att organisera och leda arbetarklassens kamp under Kominterns fana.

Appell från E. K:s presidium.

Till alla medlemmar i Sveriges Kommunistiska Parti!

Kamrater, arbetare!

Den öppna sprängningen av Sveriges Kommunistiska Parti genom f. d. ledargruppen Samuelson-Kilbom föranleder EKKI:s presidium att än en gång vända sig direkt till alla kommunister, medlemmar av Sveriges Kommunistiska Parti. Efter en grundlig och allsidig undersökning av läget inom Ert parti beslöt EKKI i slutet av augusti att skicka det Öppna brevet till SKP. Öppna brevet krävde en politisk kursändring, kamp mot opportunisten och

mot bärarna av den opportunistiska faran inom partiet. De i Moskva närvarande representanterna för dåvarande majoriteten i Er partiledning, Kilbom och Arvid Olsson, underskrev öppna brevet och därmed alla de krav, som detta brev ställde på partiet. Dåvarande majoritetsgruppens anslutning till öppna brevet avslöjades emellertid mycket snart som en försåtlig renegatmetod. I stället för att genomföra detsamma, började Kilbomgruppen organisera kampen mot Öppna brevet och mot Komintern.

Kilbomgruppen har trampat det kommunistiska världspartiets alla beslut och den revolutionära disciplinen under fötterna. Den har strypt diskussionen och inkallat en överrumplingskongress för att ställa partiet emot Kominterns leninistiska linje.

Samtidigt uppbyggde Kilbomgruppen en politisk plattform, som var lik Höglunds plattform 1924, höljd med skenradikala fraser, och avsedd att tjäna som grundval för ett Kominternfientligt "oavhängigt" parti. Med bedrägeriets och illusionens medel skall det göras ett försök, precis som vid höglundiaden, att föra några tusen arbetare till det socialdemokratiska partiets läger.

För detta ändamål beskylldes Kominterns ledning för att föra en sektpolitik och för att slå sönder de kommunistiska partierna.

Kommunistiska Partiet i Sovjet-Unionen framställdes som ett hinder för Kominterns utveckling. När så Kilbomgruppen suspenderades från de ledande funktionerna inom partiet, svarade de med brutala splittringsåtgärder, som infördes i den minsta driftscell, och som till och med genomfördes med våldsmetoder.

EKKI gjorde nu ett sista försök att förhindra sprängningen. På dess uppdrag inkallades Centralkommittén till sammanträde för att likvidera Kilbomgruppens splittringsåtgärder och för att säkra partikongressen på den revolutionära disciplinens grundval. Kilbom-gruppen saboterade detta CK-plenum; plenums uppmaning att inställa splittringsarbetet i parti och, ungdomsförbund, att överlämna tidningarna till partiledningen och underkasta sig Kominterndisciplinen blev utan svar. Partiets AU, som av Centralkommitténs plenum fick i uppdrag att vidtaga alla åtgärder för att säkra partiets enhet på grundval av Kominterns revolutionära politik, uteslöt tio ledare av Kilbomgruppen som renegater ur partiet.

Kominterns presidium godkänner helt och fullt detta AU:s beslut.

Kominterns ledning har försökt allt för att undvika en sprängning inom Sveriges Kommunistiska Parti. Dess mål var att övervinna opportunisten i Ert partis leder, inte på de mekaniska åtgärdernas väg, utan genom en djupgående diskussion i alla frågor inom ramen av partiet, på grundval av 6. världskongressens, 10 plenums och Öppna brevets beslut. På detta svarade Kilbom, Flyg, Samuelson m. fl., vilka liksom Höglund 1924 avlägsnat sig från leninismen, med partisprängning.

Kominterns presidium är övertygat om, att de kamrater, som valt ombud till Kilbomgruppens splittringskongress, icke varit klara över denna kongress betydelse och ändamål, att de icke vill gå dessa renegaters väg över ett "oavhängigt" parti till socialdemokratin. Kamrater! Ni har tagit dessa renegaters fraser om att stå kvar i Komintern på allvar, likaså deras fraser om Kominterns "dåliga informationer" och om den "personliga" naturen i partistriden. Men det finns för Kilbomgruppen och dess "oavhängiga" parti ingen annan utveckling än till den skarpaste kamp mot Komintern och, som för Höglund, till socialdemokratin.

Kamrater! Vi vet, att ni inte vill bryta med Komintern. Men om ni inte vill det, måste ni bryta med de element, som skymfar Komintern, som bekämpar och förråder Kominterns revolutionära leninistiska politik.

Vi uppmanar alla kamrater inom Sveriges Kommunistiska Parti, oavsett om de förut gett sin anslutning till den tidigare majoriteten eller minoriteten, att föra den skarpaste kamp mot Kilbomgruppens splittringsåtgärder i parti och förbund. Organisationer, som vilseletts, och som redan valt delegater till splittringskongressen, måste på nytt taga ställning och skicka delegater till den kongress, som hålles av Sveriges Kommunistiska Parti, sektion av Komintern.

De största ansträngningar hos varje enskild medlem är nödvändiga för att förhindra, att ärliga revolutionära arbetare tillsammans med dessa renegater drages med till arbetarklassens fiender, den svenska socialdemokratin.

Läget i Sverige tillspetsas, liksom i alla kapitalistiska länder. I samband med skärpningen av de imperialistiska motsättningarna, förberedelserna för kriget mot Sovjet-Unionen, måste också i Sverige klasstridernas karaktär bli mer och mer revolutionära. Blott det kommunistiska partiet kan leda den svenska arbetarklassen i dessa politiska och ekonomiska masstrider. Men Sveriges Kommunistiska Parti kan fylla denna uppgift blott om det övervinner opportunisten i de egna leden, ont det icke fegt ryggar tillbaka inför svårigheterna, om det med obeveklig kraft kämpar mot socialfascismen, d. v. s. om det verkligen är ett leninistiskt revolutionärt parti.

På grundval av Kominterns revolutionära politik skall kilbommarna slutgiltigt krossas och förintas, precis som en gång Höglund. Men Sveriges Kommunistiska Parti skall växa och fylla sin historiska roll, erövrandet av arbetarklassens majoritet och genomförandet av den proletära revolutionen.

Ned med splittrarna!

Fram för ett enhetligt, revolutionärt leninistiskt kommunistiskt parti i Sverige.

Moskva den 29 oktober 1929.

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés presidium.

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté hälsar åttonde partikongressen

Värderade kamrater

Er partikongress sammanträder i en för den vidare utvecklingen av den revolutionära arbetarrörelsen i Sverige synnerligen allvarlig och ansvarsfull tidpunkt. Den högeropportunistiska kilbomska renegatgruppen har blottat sitt förrådiska ansikte och avslöjat sig som en mot Komintern och Sovjet-Unionen fientligt inställd grupp. Kamrater, ni står nu inför uppgiften att vinna majoriteten av arbetarklassen i Sverige för den revolutionära kampen, att leda den i gemenskap med den revolutionära arbetarklassen i andra kapitalistiska länder under Kominterns ledning och utarbete en klar bolsjevistisk linje för de strider som stundar.

I alla kapitalistiska länder segrar alltmer och mer den proletära klasskampen mot den kapitalistiska utsugningen och rationaliseringen, vars bördor vältras över på arbetarmassornas skuldror. Ständigt mera avgörande och målmedvetna går arbetarmassorna till kamp mot sina kapitalistiska utsugare, och det blir för kapitalismens social-fascistiska lakejer och deras hantlangare – de högeropportunistiska renegaterna – allt svårare att hämma den växande utvecklingen av det revolutionära medvetandet bland arbetarmassorna. Denna stigande revolutioneringsprocess bland de breda arbetarmassorna har tagit sig uttryck i de hårdnackade ekonomiska strider, som arbetarklassen utkämpat i olika kapitalistiska länder, i

Berlinproletariatets barrikadstrider första maj, i de stora segrarna för det tyska proletariatet vid de sista valen, i den revolutionära mobiliseringen av breda arbetarmassor i Frankrike mot den fascistiska reaktionens angrepp, deras försvar av sitt huvudorgan "Humanité" mot reaktionens slag och de breda partimassornas avgörande kamp mot socialförrädare och högerrenegater, vidare i arbetarklassens outtröttliga hjältemodiga strider i den fascistiska reaktionens länder – Polen, Jugoslavien, Rumänien, Ungern – där de fascistiska bödlarnas mord och förbrytelser icke kan hämma den växande revolutionär jäsning i kolonierna. Arbetarnas och de fattiga böndernas breda massor i de kapitalistiska staterna drives genom den kapitalistiska rationaliseringen, genom arbetslöshet och dyra varupriser till elände och hunger. Under skattebördornas tryck och under den ständigt ökade faran av nya imperialistiska krig riktar arbetarna trots lögn- och hetskampanjen från socialfascisternas och renegaternas sida sina blickar mot Sovjet-Unionen, där den segerrika arbetarklassen genomför det socialistiska samhällets uppbyggande, i skärpt klasskamp segerrikt kämpande mot de kapitalistiska elementen, på alla fronter slår och tränger tillbaka dessa element, där de breda folkmassornas läge ständigt förbättras och där arbetarna och bönderna kämpar mot kriget för att kunna genomföra sina stora historiska uppgifter. På så sätt växer de breda arbetarmassornas revolutionära medvetande och de kommunistiska partiernas ledande roll i de kapitalistiska länderna ökar.

Också i Sverige växer och fördjupas den proletära klasskampen trots alla Kilbomrenegaternas legender. Det förtrustade kapitalet utsuger arbetarklassen allt girigare och angriper arbetslönerna, varvid arbetarmassorna under ständig fördyring av varorna drives till elände. Kreugerkoncernen, som använder sin extra profit till lån o. s. v., utbreder nu sitt exploateringsområde, i det han uppköper hela norra Sveriges sågverksindustri för att på detta sätt kunna genomföra konkurrenskampen mot den sovjetryska träexporten på världsmarknaden. Helt öppet träder den svenska statens imperialistiska karaktär i dagen, dess bourgeoisie rustar aktivt för imperialistiska krig och arbetar för ett antisovjetiskt block av de baltiska staterna under dess ledning.

Den svenska krigsministern Malmbergs resa till Polen och kungens resor till Estland och Lettland, deras överenskommelser med den blodiga fascistbödeln Pilsudski, blottar den svenska bourgeoisins krigsplaner. Dessa företeelser avslöjar slutgiltigt de högeropportunistiska Kilbomsrenegaterna, som alltjämt bestrider den svenska bourgeoisins aktiva imperialistiska roll och dess konkreta krigsförberedelser.

Under dessa betingelser växer och utvecklar sig den svenska arbetarklassens kamp, arbetarklassen uppträder alltmera avgörande mot de kapitalistiska utsugarna.

Den senaste strejken bland omnibusspersonalen i Stockholm, som med understöd av de breda arbetarmassorna kämpade flera veckor för att förbättra sitt läge och lantarbetarnas strider i Södra Möre, strider som riktar sig mot stor godsägarnas och polisens förenade krafter, utgör blott den första kungörelsen av stora strejkstrider, som stundar i Sverige.

Er partikongress, som slutgiltigt skall göra upp räkningen med Kilbomsrenegaterna, och betyda en fullständig vändning i partipolitiken, kommer utan tvivel att ägna sin uppmärksamhet åt de strider som stundar inom svenska arbetarklassen och åt säkrandet av den självständiga revolutionära ledningen av dessa strider. Erövringen av arbetarklassens majoritet beror på kommunistiska partiets ledande roll i dessa strider, i vilka vårt parti måste spela rollen som initiativtagare, organisatör och ledare. Denna uppgift kan vårt parti emellertid genomföra, endast om det mobiliserar hela partimassan, endast om det utvecklar den största aktivitet mot socialdemokratin och i synnerhet mot dess hjälpare, Kilbomrenegaterna.

Det betyder i första hand samling av alla revolutionära krafter för att vidga våra positioner bland de fackligt organiserade arbetarna och stärka den omutliga kampen mot de social fascistiska spetsarna och mot renegaterna – fackföreningsbyråkratin.

Kampen för erövring av de oorganiserade arbetarmassorna måste föras i intimaste samband med kampen för erövringen av de fackligt organiserade arbetarna, som i stora massor tillhör fackföreningarna, men som ännu icke uppträder aktivt mot den socialförrädiska fackföreningsbyråkratin. I denna kamp, i vilken partiet mot socialförrädarna och renegaterna skall ställa den revolutionära enhetsfronten underifrån, kommer Enhetskommittén att spela en framträdande roll om den uppbygges på arbetsplatserna som representant för hela arbetarklassen.

Vårt parti måste ägna den största uppmärksamhet åt kampen för erövring av de breda massorna av lantarbetare, som för en hårdnackad kamp mot den kapitalistiska rationaliseringen och storgodsägarna, och som utgör en reservoar av outtömlig revolutionär kraft. Kongressen måste uppkalla hela arbetarklassen i Sverige till ett intimt kampförbund med de fattiga böndernas massa och popularisera denna paroll bland de breda massorna av arbetare och fattiga bönder.

Dessa uppgifter skall vårt parti framgångsrikt kunna genomföra, om det förstår att fatta fast fot på arbetsplatserna, överallt bilda starka celler och” föra en hårdnackad, obönhörlig kamp om varje arbetare på de av renegater och socialdemokrater anordnade mötena, om de förstår att mobilisera partimassan till den högsta aktivitet.

Till er partikongress och till alla revolutionära proletärer i Sverige sänder vi våra kommunistiska hälsningar och önskar er framgång i arbetet. Ned med Kilbomrenegaterna och socialfascisterna!

Leve Sveriges Kommunistiska Parti!

Leve världsrevolutionen!

Moskva den 29 nov. 1929.

KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN.

Exekutivkommittén.